

ה. יחשלוני
ז. חושבות ודמיון
ח. שכל חלומות גדולות
ט. יחרא"ש בפרק ג' דראש

הקריאת שמע (ה) עם התפילות: ג' הסדר התפילות אינו משפכ, *שם הקדים (ה) שניתן לראשונה (ו) נצא ידי חובה בתפילות: ד' *נש אומרים שאנו מצות צריכות פניה *נש אומרים (ה) שצריכות פניה (ט) *לצאת מעשות

פאר הייט

לדבר, פרטים ק"ש ויפא צמח בתגול ונטפס לז' א' קאי בטס קרש
התדול פטחי שבאחבה עולם אי' התגמול והנמא קרש' הוא שבכרפת וצד
אח' חוזר לבכח ראשונה, פריהאדץ שלק א"ח סימן ג', אבל בתשובה גמ'
רד"ם שלק א"ח כלל א' סימן יא פסק שאינו חוזר לבכח ראשונה וספק

מִשְׁנָה בְּרִיּוֹת

[illegible]

המקבאר מן הפוסקים, שני כונות יש למצוה: אחת, כוננת הלב למצוה עצמה, ושנית, כוננת לצאת בה, דהיינו שישכן לקיים בה כאשר יצוה ה', כמו שכתב ה"ח בסמ"ח. וכן כוננת המצוה שנוצר בה השפיעה וזו תלוי כלל כוננת הלב למצוה עצמה, שישכן בלבו למח' שהוא מוציא מפיו ואלו הנהגות בלבו לדבר אחר, כגון בקריאת שמע והפלה בקריאת המזון וקדוש וכו', דהו' לכלי עצמו לכתחלה מצוה שישכן בלבו, ובדיעבד אם לא פנה נצא, לבד מפסוק ראשון של קריאת שמע בקריאת אבות של תפלה, כמו שמבאר לקמן; נק' שמתקנים בענין אם יחב לבנו קרב שמתחיל המצוה לצאת בעשיית אותה המצוה⁶. ולמצוה מן המבחר עלי עצמא מורים דצריך כוננה, כדאימא בנדרים: רבי אליעזר בן צדוק אומר: עשה דברים לשם פועלם, ונאמר "ותהי ראותם אתי מצות אנשים מלמדה", וכמו שכתב הגר"א על ה' אימא בסמ"ח, עין שם⁷: (ח) שצריכות כוננה⁸. ואם לא כוון לצאת בהי חובתו בעשיית המצוה לא יצא מן התורה, וצריך לתור ולעשומה. ואפלו אם ספק לו אם כוון, אם הוא מצוה דאורייתא, ספקא להמרא, כן נמח הפרי"מגדים בסמ"ח תקפט, עין שם. ונראה לי דלא יברך אז על המצוה, דכלאו הכי' יש כמה דעות בענין הכנסה אפלו אם יוצא לא כוון בראשונה (ט) לצאת. לפיכך התוקע להתלמד, או המברך בקריאת המזון עם קטנים לחנכם במצות והוא היה גס"ס חכ' בברכת המזון, ושכ' אז להתקון לצאת בה גס"ס עבור עומה, וכן כתיב גונא בקבל המצות ששעשעם איהם ענין, לא קטני דמי חזקתו, וצו' ב"ש⁹ בסמ"ח תפט שמוכח מדבריו המתקבץ על קטנים הע"ל לא יצא אפלו למאן דאמר מצות אין צריכות כוננה, דמינו כמכון בפרוש שלא לצאת.

הַשָּׁחַד הָיָה כִּי בַח עֵינֵי בְּנֵימָא אֲבָל וְקִרְוֵן תְּרוּעָה כְּתוּב וְכוּ', מִשְׁמַע דְּעִלְגִּימְיוּ דְּקִרְוֵאִתָּא, וְיֵי הַשְׁמָעוֹת, אֲבָל מִעוֹת הַמִּלּוֹי בְּאִימִלָּה, מִזֶּן פִּתּוּת מִשָּׁה מִסְסָה וְהוּא דִּינָן אֲבִילֵת פִּתּוּת וְכוּ' לֹא מִזֶּן, וְהִנֵּחַת מִתְחִיל שֶׁסָּא בְּהוּ, עֵצֵן שֶׁסָּא. וְעֵצֵן בְּפִתּוּת וּבְפִרְיִימְיוּת מִסְמִיחָא ח' (1) וְלִפְנֵי הוּא אֵם קְרִיאָתוֹ לְמִזְרָה וְלִזְמַן שֶׁלִּיתוּ אֵם שְׁלִיתוּ וְהַשְׁמַל לְפִתּוּת לְמִזְרָה, שֶׁזֶּן וְזִמְנָא

מצות עשה¹², אם לא כשפסקו לשם מצוה ואז יוכל לפרש 'מפנין' והעולם אינם נזקקין ליה לשיעור קנה, אין זה לביעה המסבכתו בציעיה, ודמא דמי שכיבש לראות לקנה 'לשיל' כסופן די סיעור י' בבאר תנח"כ¹³, עין שם: * לצאת, עין במלשנו בריה 'כספיה' ש' ואז לאו כד' לביעה, אלא חיוב הכרחי הספוק עין חוץ מרננו, ואפשר דיש לספק לצאת עין דרך סלול ולפרש, ואף הדין ש' קנה חוץ מרננו כספיה שלא לצאת, והוא כולו נגנה, כפי שסבב הראש' השני, לכל לקמן הסברו של מהו חוב מפרת' הספוק עין חוץ מרננו ואיפריסו ואלוה רבה, עין שם. ולתתקלח, מי שיש עליו חוב מפרת' הספוק עין חוץ מרננו, כפי שסבבנו בענין חובות חוץ מרננו האלו, או שכיבש מפרס' שלא

שער הציוד

(א) הגר"א ופרי"מגדים: (ד) הגר"א בשם חידושי'לטו: (ה) לבוש: (ו) פרישה ופרי"מגדים: (ז) מגן אברהם בסימן נט, טעו"קטז א וברכות י"ב ע"א: (ח) אליה רבה בסימן תקפ"ט:

1 paying attention

יִזְכֹּר מַעֲשֵׂה מִלְּרֹם, וְיִזְכֹּר מַעֲשֵׂה מִצִּיּוֹן וְיִזְכֹּר מַעֲשֵׂה עֵצִים בְּסֹסֶק אֵי ה' אֱלֹהֵינוּ
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, עַכְל. וְכָתַב הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִשְׁרָדֵי גִי' לִבְנוֹן בְּבוֹד
אֵת אֲשֶׁר הִקְדַּשְׁתָּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. וְיִזְכֹּר זֶה בְּאִמְרוֹ **יִשְׁתַּחֲוֶה** לְאַפְיוֹ בְּאִתּוֹ
בְּשֶׁם שְׁלֹא תִהְיֶה בְּאִתְּהָ עֵשִׂי, וְקָרָם קִ"שׁ וְכֵן לְקָרָם מִ"ע שֶׁל קִ"שׁ, מִי שֶׁהִתְּנָה

בְּאֵר הַלֵּקֶה

לדעת רב האי שדך אינו מצדב כלל, ומפני שחזרו אחר קריאת שמע הסבכות נצא ידו
 מחוב קריאת שמע בחקקה, עין בבוהייוסף (נדסק לומר דזה דוקא אם טה אז בדעתו
 להקפד לקרן הסבכות, וזה אינו כלא טה בדעתו); ומה, שלא סבחייוסף סוכי נאצלו
 לדעת רב האי בנדר יוצא, ומלסלסן ערדו אל סקלס בדבריו. ונאמב פבו שחמקתי
 סבחייוסף כסם סבחייו, ולפי זה אפלו אז קרא קריאת שמע פסוק ג' שפיו וסבכו וזה
 סבחייוסף אחר ג' שעות, אפלו חבי ערד לקרות עוד סבחייו קריאת שמע, וסבכו וזה
 סבחייוסף דבר זה מן סוריוסלמי, עין שם, ולא סבחייוסף אפלו סבחייוסף כסם סבחייוסף
 * א: * 'שאם חקרינו רבי' עין משנה בורה בסבחייוסף ו בם שחמקנו ואם כן
 סבחייוסף, ולא מפני לדעת סלסלסן ערדו שפסק בסבחייו קריאת שמע וסבכו וזה קריאת
 שמע, ולא כרב האי, בנדר אינו מצדב כלל, אז ג' שעות, כמ' שפסק סבחייוסף;
 ואפלו לדעת רב האי שפסק בדעתו מצדב כלל אז, ומה דוקא כסבכו ולא כסבחייו
 כמ' שפסק סבחייוסף, ואף שפסקו וסבחייוסף על סבחייוסף בדעת סמור בדבריו
 רב האי וסבחייוסף דקוה חזיר לצבור, אבל כמ' סבחייוסף כסם סבחייוסף אחר ג' שעות
 סבחייוסף וסבחייוסף פקדוש סבחייוסף, עין משנה וסבחייוסף כסם סבחייוסף א: * א: *
 וסבחייוסף וסבחייוסף מצות סבחייוסף כמ' חזר אז וסבחייוסף וסבחייוסף וסבחייוסף

[illegible][illegible]

[משנ"ב ס"ק ג]
 פ' ל' א' נתקנו דוקא
 במצותיו וצננו³.)

(3) וכן לענין זמן בו שהטעם שזמנן הוא קריאת שמע שזמנן לומר את הברכות קריאת שמע, שהו ומטעם זה גם כתב יאהבה רבה קודם הברכה לקריאת ש' הש"ץ ולא יצטרך אמנם, בביה"ל לק' דעת הר"ש בן הרע' חשבות כאילו מב'

[משנ"ב ס"ק ד]
 קדי לעמד בתפל
 מקורא בתורה⁴.

(4) אמנם, לקמן (כ)
קריאת שמע הוא
[וכמו שכתב בבית
שאומר את הברכה
ובשחציבור קורא
ולכפול את 'ה' א'
בשור' שבט הלוי
קריאת שמע מין
שמע זו יהודי ה'
מתייחסת לכל רב
ס' כא ס' יד.

ובשקרא קריאא
 כתב לקמן (ס"ב)
 ישראל ובשכמל"ו
 ולענון עניית א
 בשקורא לאהר
 לענות אמן אפיל
 מז שקרא קריאא
 נוספת יפסיד תפ
 ס"ז נב ס"ק ד' ע
 'שהרי קרא כבר
 לעמוד לתפילה ו
 פ"ז (תשובה כו).
 שגם באופן זה
 ס"ז עא ס"ק ד'

'משנ"ב ס"ק ו'
 יצא מיקא ידי
 (5) ולכן אם עומ
 חברכות שלפני
 ס"ק א) שיאמר

למשנ"ב ס"ק ז'
לכונן קדם שמת